

DOBOZ

I.

Hogy végül is tovább egyszerűsíthető-e a nevezhetetlen, melynek céljában az örök szellem mindiglen fehéret áldozna.

II.

Dobozhegyeink, melyek gyomrában megannyi szép, üres doboz, béleljük ki hártypapír-időszalvétáinkkal.

Nap mint nap tanakodjunk fölötte: hagyjuk-e nyitva, zárjuk-e be.

III.

Térségében igazán eltér valamennyi ékszerünk. Az állhatatosabbak rajta kívüli is keresik.

Olykor mintha megkocogtatták volna ablakunk. Kezdődnek találgatásaink.

IV.

Ha felmondaná a szolgálatot, legyünk résen. Végóráján a véletlen nehogy a szebbik párjától fosszon meg bennünket, akik őt mindeddig megkímélhettük szeretetünkkel.

Hiszen dobozaink másak, s mégis egyformák.

És hinni is hisszük, és hitünket sem hisszük.

V.

A dobozokról folytatott vég nélküli viták. Meddig? — mivelhogy dobozainkban tökéletes a csend. A kérdés magunkhoz szól.

VI.

A doboz, ne is soroljam, bármi lehet. És ekképpen sem növekedtek esélyeink.

Kiváltságos helyzetünkben mi mindenek — nem. Hogy azért mégis. Miért, vajon miért?

VII.

Hogy felfedezzük magunk dobozát; vagy mását. Árnyékát, szögleiteit.

Mindegy már, hogy mit —

egyszer csak elindulunk:

mind kínosabb helyzetek felé.

Értelem-peremén a szó megkövül.

Megyünk,

csodálva a nemlétezőt;

ám a rengetegbe vezető utak magunkba kanyarodnak vissza.

VIII.

Többes-szám-doboz (s a meglevő dobozok birtokában egyetlen titkos doboz hiánya: végtelen doboz).

Mert emlékezzetek csak a dóm oszlopcsarnoka előtt tanyázó galambokra — a teret fészekké fehéritették, s a magányos kintornásra testálták.

A végtelen többes-szám-doboz falainak meszes enyhelét azóta sem adtad fel, békétlen zarándok!

IX.

A folytatása; mintha ez lenne a legtermészetesebb. Szünni nem akarón. Áhítattal, vagy már anélkül is.

